

Коли я подікавився Зорянській сільській Раді про довгожителів, тих, хто вносив свою крихту в підмурівок нинішньої грандіозної будови, назва якій агрофірма, її працівник серед найстаріших фундаторів назвала С. Я. Шила із села Дерев'яне. Співароз мовниці сказала так: «Він і найстаріший чоловік у нас за віком, і колишній працівник господарства відмінний».

Але Сергій Якович зустрів нас несподіваними словами:

— Все життя я, синочку, працював у колгоспі. Але Ганна Лейко найстаріша людина в нашому селі. Вона та ж, як і всі жити на землі кож все життя на землі пропалася. Багато вам розкаже, а я вже щось докажу.

— Що ж, гаразд, поговоримо спочатку з тіткою Ганною, — погодились.

На подвір'ї Лейко нас зустріла невістка Олена Максимівна. Дізнавшись про мету несподіваного візиту, недовго думала:

— Поспішили ви трішечки. На Ганни, тобто 22 грудня, мій свекрусі буде 96 літ. Все життя проробила в зорянському господарстві, а тепер виконує усю хатню роботу. Але заходьте до хати, вона вам всього розкаже.

Зайшли, привітались. Розговорилися. Зберегла Ганна Микитівна напрочуд ясну пам'ять. До найменших дрібниць згадає молоді роки, що пройшли в рідному селі. Відтоді, як не стало чоловіка, все звалилось на її плечі. Вона, як могла жила: орала, сіяла, ростила дітей. Трійко їх було. А пам'ять міцно чіпляється за минуле:

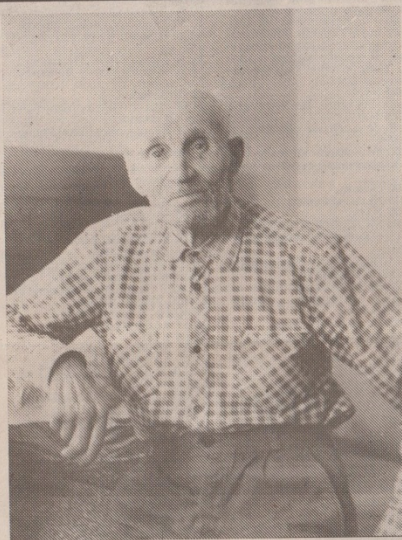
— Коли в нас у Дерев'яному в 39-му організувався колгосп, я весь час робила в ньому. Головою був Аникей Туц. Тепер то що? Трактори, комбайни... А тоді... Бураки в мороз завозили до клунь. Чистили вручну. Ще й тепер не забула, як їх високо було кидати в те, що носить. Слабень-

АГРОФІРМА В ДОЛЯХ ЛЮДСЬКИХ

Все, що маємо сьогодні, створено руками людини. Таким багатством, як у Зорі, — виробничими об'єктами, будовами соціально-культурного призначення, а головне — людьми, сьогодні, мабуть, не може похвалитись жодне господарство України. Можливо, трішки перебільшую. А що вдієш, якщо тут все таке прекрасне! І поля, і ферми, і будинок культури... Тут просто треба побувати. Аж не віриться, що все це може бути в наш скрутний час. Повір на слово, читачу. Хоча

дбалось воно не сьогодні і не вчора. Та сьогодні наша розповідь про людей. Про тих, хто закладав підвалини господарства, що міцно тримають грандіозну будівлю, і тих, хто сьогодні докладає зусиль, аби ця будівля міцно стояла. Тобто, розпочинаємо представлення людей різних поколінь агрофірми. Сьогодні під рубрикою «Агрофірма в долях людських» — розповідь про представників найстаршого покоління.

ДОВГОЖИТЕЛІ ІЗ ДЕРЕВ'ЯНОГО

кий наш був колгосп. Мало платили на трудові гроші. Трійко їх було. А пам'ять міцно чіпляється за минуле:

— Коли в нас у Дерев'яному в 39-му організувався колгосп, я весь час робила в ньому. Головою був Аникей Туц. Тепер то що? Трактори, комбайни... А тоді... Бураки в мороз завозили до клунь. Чистили вручну. Ще й тепер не забула, як їх високо було кидати в те, що носить. Слабень-

платили за роботу. То вже без нас побудували всього, провели в село газ, світло, стали їздити на машинах...

Без нас побудували всього... Де й старенькій знати, що без її, праці подібних людей, не було б сьогоднішньої Зорі. Її першими по камінчику закладали підмурівок сьогоднішньої великої будови, якою є агрофірма із сучасними будинками, виробничими

об'єктами, переробними підприємствами...

Агрофірма в долях людських. Все життя С. Я. Шила було пов'язане з роботою в господарстві. Тепер йому вже 95 літ. До сімдесяти вірою і правдою служив людям. Був бригадиром городньої бригади. Сергія Яковича у Дерев'яному знають, поважують. Ще й досі у «Зорі» плодonoсить закладений його руками сад. Хоча багатьох де-

рев уже немає.

Безліч різноманітних нагород свідчить, як працювала ця людина. Вдаватись до їх переліку — зайва трата часу. А от одну нагороду, якою так гордяться один з фундаторів агрофірми, мусимо. Це посвідчення «Ветерана колгоспної праці» за номером 18, вручене у шістдесяті роки В. А. Плютинським. До речі, таких посвідчень на господарство є лише чотири.

А взагалі розповідали, що в роботі Сергія Яковича був безвідмовний. Інший об'єкт би пороги колгоспної контори за всіма благами. А він — ні. От хіба що вряди-годи якоїсь крупної виписати, ну, та й свідомі за-

слугами старенький не любить хвалитися. Більше про нього розповіла племінниця Олександра Кондрачук:

— Як принесеш діду свіжу газету, то він такий радіий стає. Все перечитає. Навіть підрахував, що за тодішні гроші, 120 карбованців пенсії на місяць, вже міг би комусь з дітей чи внуків купити «Волгу». Після цих слів не можна було втриматись від запитання:

— А тепер же грошей, діду, більше дають.

— Е, хіба то гроші? Кієсько тепер.

— Хіба ж люди гірше живуть, ніж ви у свій час?

— Тепер, хто вмів торгувати, щось перепродати, то живе краще. А колишні усім було добре.

Ні, не нарікає старенький на долю. Хоч не завжди вона була до нього прихильною. Навпаки, радіє, що дідав жити у власній державі. От тільки щось радості при цьому особливої не виявляє.

А щодо радості, то що тут скажеш? Хай вже молоді думас, як її мати, а стареньких, немічних залишимо у спокої, допоможемо їм чим можемо, бо вони цього варті. Хіба не так?

Василь АВДИМИРЕЦЬ.